

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ

W POZNANIU

Poznań, 25 stycznia 1958 r. **Nr 1** - 10 Poz. 1—5

Poz. TREŚĆ:

PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

1

ZARZĄDZENIE NR 1
PREZYDIUM WOJEW. RADY NARODOWEJ W POZNANIU
z dnia 31 grudnia 1957 r. o ochronie dróg i ruchu publicznym na terenie województwa poznańskiego.

Na podstawie art. 16 ust. 2 pkt. 1 i art. 37 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. Nr 14, poz. 130 z późniejszymi zmianami), art. 108 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) łącznie z § 23 uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1957 r. — Instrukcja Nr 2 w sprawie składu, podziału pracy i trybu działania prezydiów rad narodowych (M. P. Nr A—57, poz. 654 z późniejszymi zmianami), art. 3 i 5 ustawy z dnia 5 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 89, poz. 656 z późniejszymi zmianami), § 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. Nr 61, poz. 611 z późniejszymi zmianami) oraz § 69 rozporządzenia Ministrów: Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 85, poz. 616 z późniejszymi zmianami), Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu zarządza, co następuje:

Przepisy ogólne

§ 1.

Przepisy niniejszego zarządzenia obowiązują na terenie Województwa Poznańskiego — niezależnie od przepisów ogólnych regulujących ochronę dróg i porządek ruchu drogowego, w szczególności zaś zawartych:

a) w ustawie z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 89 z 1921 r. poz. 656, Nr 18 z 1928 r. poz. 151, Nr 23 z 1928 r. poz. 202, Nr 110 z 1934 r. poz. 976 i Nr 10 z 1948 r. poz. 73),

b) w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 r. regulującym używanie i ochronę dróg (Dz. U. Nr 61 poz. 611,

c) w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1930 r. o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 43 poz. 373),

d) w rozporządzeniu Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 15 grudnia 1953 r. w sprawie ruchu rowerów na drogach publicznych (Dz. U. Nr 3 z 1954 r. poz. 7).

e) w rozporządzeniu Ministrów: Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 85, poz. 616, Nr 27 z 1948 r. poz. 186, Nr 30 z 1949 r. poz. 218, Nr 51 z 1949 r., poz. 389, Nr 1 z 1952 r., poz. 8, Nr 14 z 1953 r., poz. 60, Nr 3 z 1954 r. poz. 6, Nr 1 z 1956 r. poz. 2).

§ 2.

(1) W zarządzeniu niniejszym przez określenie „droga" należy rozumieć drogę każdej kategorii, o ile nie jest wyszczególniona kategoria drogi.

(2) Przez określenie „ulica" należy rozumieć wszelkiego rodzaju drogę w obrębie miejsc zabudowanych, ulice, uliczki, place, promenady, przejścia, mosty, ścieżki, o ile dostępne są dla ruchu publicznego.

(3) Przez określenie „pojazd" o ile nie jest wyszczególniony rodzaj, należy rozumieć pojazdy mechaniczne i konne (przeznaczone do użytku publicznego i prywatnego), rowery oraz wózki ręczne ciągnione z wyłączeniem wózków dziecięcych i wózków dla chorych.

CZĘŚC I.

Ochrona dróg i porządek na drogach.

Ochrona dróg i przynależności drogowych

§ 3.

(1) Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne oraz wszelkie przynależności i urządzenia dróg i ulic, a więc mosty, słupki ochronne, drogowskazy, tablice ostrzegawcze i informacyjne, drzewa przydrożne, żywopłoty, ogrodzenia, burty, rowy, pasy za rowami, nasypy, budynki, ścieżki w parkach i alejach, zapory, bruki, ścieżki, studnie, latarnie, wodomierze, bariery, słupy do ogłoszeń, ogłoszenia, reklamy, pomniki, posągi itp.

(2) Zabrania się uszkadzać, niszczyć, przewracać lub czynić mniej widocznymi kamienie, pale, tablice, jakoteż jakiekolwiek inne znaki służące do oznaczania lub odgraniczenia dróg, albo do oznaczenia wysokości stanu wody (wodowskazy).

§ 4.

Zabronione jest:

a) jakiekolwiek uszkadzanie rowów, skarp (stoków), nasypów, wykopów i pasów przydrożnych jak również przejeżdżanie przez nie,

b) przepędzanie przez rowy, skarpy (stoki) wykopów i nasypów oraz pasy przydrożne bydła i ptactwa domowego oraz paszenie go na tych przynależnościach drogowych.

c) przekopywanie, zasypywanie lub zaorywanie dróg, rowów, kanałów i przepustów drogowych.

§ 5.

Osobom nieuprawnionym nie wolno korzystać z trawy rosnącej na poboczach drogi, w rowach, na skarpach rowów, wykopów i nasypów oraz na pasach przydrożnych.

§ 6.

Przy drogach i ulicach, w ogrodach, plantacjach publicznych, placach, promenadach itp. zabronione jest:
a) przechodzenie przez ogrodzenia, siadanie i chodzenie po nich,
b) uszkadzanie drzew, krzewów, koszów, słupków przy drzewach alejowych itp., urządzeń dla roślin,
c) chodzenie po trawnikach, kwietnikach, klombach, grządkach itp.,
d) otrząsanie drzew, wspinanie się na drzewa, rzucanie na nie kamieniami, kijami i innymi przedmiotami,
e) wytaczanie soków z brzóz i drzew iglastych,
f) wygrabianie opadłych liści przez osoby niepowołane,
g) uszkadzanie, zanieczyszczanie i przenoszenie w inne miejsca ławek ustawionych dla użytku publicznego.

Ochrona nawierzchni drogowych.

§ 7.

Przedmioty, niszczące nawierzchnię drogi, winny być wiezione na kołach lub, jeżeli jest wystarczająca ilość śniegu, na saniach, nie wolno ich natomiast ciągnąć bezpośrednio po nawierzchni drogi.

§ 8.

(1) Szerokość obręczy kół pojazdów jeżdżących po drogach bitych winna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 100 kg na centymetr bieżący szerokości obręczy.

(2) Szerokość żelaznych obręczy kół pojazdów konnych, jeżdżących po drogach bitych i służących do zarobkowych przewozów ciężarów lub osób, winna co najmniej wynosić:
a) 10 cm u wozów przy zaprzęgu w cztery lub więcej koni,
b) 8 cm u wozów przy zaprzęgu w dwa lub trzy konie.

§ 9.

(1) Powierzchnia żelaznych obręczy kół, stykająca się z jezdnią, winna być zupełnie gładka. Wyjątki dopuszczalne są tylko dla maszyn rolniczych, jednakże koła takich maszyn nie powinny posiadać nierówności, niszczących powierzchnię drogi.

(2) Na drogach o nowoczesnej nawierzchni zabroniony jest ruch pojazdów nie zaopatrzonych w gładką powierzchnię żelaznych obręczy kół, stykających się z jezdnią nawet w tych wypadkach w których pojazdy te przeznaczone są dla celów rolniczych.

(3) Zabrania się używania na drogach umocnionych ciągników z żelaznymi hakami bez zaopatrzenia ich kół w obręcze ochronne.

§ 10.

Do hamowania pojazdów nie wolno używać łańcuchów, haków, lub innych przyrządów, mogących niszczyć drogę. Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 11.

Niedozwolone jest rozpalanie ognisk na drogach, poboczach lub pasach przydrożnych.

§ 12.

(1) Pod mostami nie wolno:
a) rozniecać ognia,
b) zakładać popasów,
c) urządzać noclegów.

(2) Na mostach o konstrukcji drewnianej lub częściowo drewnianej nie wolno:
a) palić tytoniu,
b) przejeżdżać z ogniem lub nie zamkniętym paleniskiem maszyn, ten ostatni zakaz odnosi się również do mostów o konstrukcji żelaznej z drewnianymi podkładami.

(3) Przy mostach o konstrukcji drewnianej lub częściowo drewnianej nie wolno palić ognisk w odległości mniejszej niż 150 m.

§ 13.

(1) Wszelkie roboty ziemne na drogach, ulicach, lub chodnikach mogą być prowadzone tylko na podstawie specjalnego zezwolenia właściwej władzy drogowej i zgodnie z treścią tego zezwolenia.

§ 14.

(1) Zajęcie ulicy w związku z prowadzoną budową na inne podobne cele może nastąpić na podstawie zezwolenia właściwej władzy drogowej.

(2) Ulica lub jej część zajęta dla celów, o których mowa w ustępie poprzednim, powinna być należycie ogrodzona i zaopatrzona w znaki ostrzegawcze, a podczas mgły i o zmroku oraz w nocy oznaczona światłem. Miejsca rozkopane winny być ze wszystkich stron otoczone barierami i oświetlone.

§ 15.

(1) Droga lub ulica, czasowo zamknięta dla ruchu publicznego z powodu przeprowadzanych na niej robót lub z innego powodu, powinna być oznaczona stosownie do wydanych instrukcji lub zarządzeń właściwej władzy drogowej.

(2) Zamknięcie drogi lub ulicy dla ruchu publicznego zarządza właściwa władza drogowa. Treść zarządzenia o zamknięciu ruchu drogowego należy podać do wiadomości w prasie miejscowej, o ile taka prasa w danej miejscowości istnieje..

§ 16.

(1) Na gotowanie smoły, asfaltu, gaszenie wapna itp. na drogach publicznych i ulicach należy uzyskać zezwolenie właściwej władzy drogowej.

(2) Kotły używane do gotowania smoły muszą posiadać szczelnie zamykającą się żelazną pokrywę. Podczas gotowania należy mieć w pobliżu przygotowany piasek, którego ilość winna odpowiadać wielkości kotła.

Do palenia nie wolno używać paliwa wydzielającego dym w nadmiernej ilości.

§ 17.

Wykonywanie jakichkolwiek robót na drogach i ulicach, jak: rąbanie drzewa opałowego, przygotowywanie budulca, kucie koni itp. jest zabronione.

Utrzymywanie czystości na drogach i ulicach

§ 18.

(1) Niedozwolone jest zanieczyszczanie dróg i ulic przez wyrzucanie lub rozsypywanie: ziemi, błota, nawozów, śmieci, zielska, wiór, papierów, ogrysków owoców, wylewanie nieczystości, sprowadzania odpływów z urządzeń gospodarskich lub fabrycznych itp.

(2) Rozrzucanie przedmiotów mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jak: gruzów gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła itp. jest zabronione.

(3) Urządzanie w polu poza osiedlem śmietników i zbiorników (kopców) mierzwy w odległości mniejszej niż 30 m od dróg publicznych jest bez zezwolenia władzy drogowej zabronione.

(4) W wypadku, gdy przy ładowaniu towaru lub materiałów, wywożeniu nawozu, śmieci, zwózce prodkutów rolnych jak siano, słoma itp. lub z jakiegokolwiek innego powodu nastąpi zanieczyszczenie drogi publicznej lub ulicy, zanieczyszczający jest zobowiązany niezwłocznie oczyścić drogę lub ulicę na własny koszt.

(5) Odpowiedzialnymi za wykonanie przepisu ust. 4 są zarówno przewożący ładunek jak i właściciel ładunku. Jeżeli przewożącego lub właściciela ładunku nie można odnaleźć i natychmiast zmusić do spełnienia tego obowiązku, obowiązek natychmiastowego oczyszczania spada na tego kto jest zobowiązany do regularnego oczyszczania ulicy lub drogi.

§ 19.

(1) Zabronione jest składanie bez zezwolenia jakichkolwiek przedmiotów na drogach i ulicach (materiałów, narzędzi, towarów itp.).

(2) Zezwolenie, o którym mowa w ustępie poprzednim, wydaje właściwa władza drogowa.

(3) Przepis ust. 1 nie dotyczy chwilowego, koniecznego złożenia przedmiotów przy naładowywaniu, zładowywaniu lub przeładowywaniu z tym. że chwilowe złożenie przedmiotu na drodze nie może jednak tamować ruchu pieszego i kołowego oraz zanieczyszczać drogi.

§ 20.

Robotnicy, zatrudnieni na drogach publicznych przy tłuczeniu kamienia na tłuczeń (szaber), obowiązani są od strony jezdni umieścić zasłonę (plecionkę, matę słomianą), aby odpryski nie padały na jezdnię.

§ 21.

Karmienie zwierząt na drogach publicznych w sposób powodujący zanieczyszczenie drogi jest wzbronione.

§ 22.

W budowlach przylegajacych do dróg i ulic niedozwolone jest zrzucanie gruzów budowlanych z pięter. Gruz należy

uprzednio skropić i znosić lub spuszczać w szczelnie zamkniętych koszach lub stosowanych urządzeniach.

§ 23.

(1) Mierzwa lub inne tego rodzaju odpady, zanieczyszczające powietrze, wywiezione na pola, łąki, lub ogrody, położone w pobliżu dróg lub zabudowań winny być natychmiast zaorane lub w inny sposób dostatecznie ziemią przykryte.

(2) Wywóz śmieci winien się odbywać w nocy względnie wcześnie rano do godz. 6-tej w wozach szczelnie przykrytych, wyraźnie oznaczonych napisem: „Wóz do śmieci". Przepis ten nie ma zastosowania, o ile sprawa wywozu śmieci jest uregulowana przepisami lokalnymi.

(3) Wywóz nieczystości z dołów klozetowych musi być zawsze wykonywany bez zbyt długich przerw, w miastach w nocy, po wsiach wcześnie rano do godz. 6-tej.

§ 24.

(1) Zwłoki zwierząt padłych na drodze lub ulicy posiadacz zwierząt winien natychmiast usunąć, jeżeli zaś z uzasadnionych przyczyn usunięcie natychmiastowe nie jest możliwe, winien to uczynić:

a) w miastach wzgl. osiedlach w przeciągu 3 godzin,
b) wśród zabudowań wiejskich w przeciągu 12 godzin,
c) na terenach niezabudowanych — w przeciągu 24 godzin.

(2) Usunięcie padłej zwierzyny winno nastąpić zgodnie z przepisami sanitarnymi.

(3) Do usunięcia padliny bezpańskiej obowiązana jest władza terenowa danej miejscowości (miasta, dzielnicy, gromady, osiedla względnie wyznaczona przez tę władzę przetwórnia padlin (rakarnia).

(4) O ile zobowiązani do usunięcia bezpańskiej padliny nie uczynią tego w terminie przepisanym. usunięcie zarządza właściwa władza drogowa na koszt zobowiązanego.

Usuwanie wód opadowych i śniegu.

§ 25.

(1) Woda deszczowa, ściekająca z dachów, winna być w taki sposób odprowadzana, ażeby nie tamowała swobodnego ruchu przechodniów i nie narażała ich na przykrości.

(2) W osiedlach, w których nie ma miejscowych przepisów regulujących odpływ wód deszczowych przy nowych budowlach i przebudowach domów, stojących przy ulicy, winna woda ściekająca z dachu być przeprowadzana rynnami i podziemnie do rowu lub kanału krytego.

§ 26.

(1) Odprowadzenie z podwórza lub wylewanie wszelkich nieczystości a w szczególności płynów wydzielających przykrą woń lub osad, na ulicę, drogi lub do ścieków ulicznych jest niedozwolone. Płyny te winny być odprowadzane, względnie wylewane do zamkniętej kanalizacji, a w razie jej braku do specjalnego zbiornika, zbudowanego zgodnie z przepisami budowlanymi oraz z miejscowymi przepisami o usuwaniu nieczystości i wód opadowych, wydanymi przez władze terenowe.

(2) Zabronione jest zanieczyszczanie kanalizacji przez rzucanie do wpustów ulicznych śmieci, szmat, kamieni lub jakichkolwiek innych przedmiotów stałych.

§ 27.

(1) Chodniki powinny być przez właścicieli przylegających posesji stale oczyszczane ze śniegu i lodu, szczególnie po śnieżycy.

(2) W czasie gołoledzi chodnik winien być codziennie do godz. 7 30 rano oraz każdorazowo po nastaniu gołoledzi wysypany piaskiem lub trocinami.

§ 28.

(1) Podczas mrozu i odwilży powinny być ścieki oczyszczone ze śniegu i lodu w taki sposób, ażeby woda nie mogła zbierać się w większej ilości na ulicy lub chodnikach.

(2) Śnieg i lód nagromadzony wskutek czyszczenia ulic i ścieków, należy ułożyć w pryzmy na ulicy przy ścieku. Pryzm nie można układać na przestrzeni 10 m od narożnika.

(3) Władze miejskie zobowiązane są usuwać bezzwłocznie nagromadzony śnieg i lód.

§ 29.

(1) Wyrzucanie śniegu z podwórza na ulicę jest niedozwolone.

(2) W czasie odwilży należy usunąć śnieg z powierzchni dachów. Przy zrzucaniu śniegu i lodu z dachu i ścieków dachu należy:

a) część chodnika względnie jezdni, zagrożoną zesuwającą się warstwę śniegu, odpowiednio odgrodzić,
b) podczas zrzucania śniegu z dachów na ulicę ustawić w pobliżu osobę któraby ostrzegała przechodzących o grożącym niebezpieczeństwie,
c) zrzucony z dachu śnieg i lód usunąć niezwłocznie z chodnika.

Ochrona urządzeń ulicznych i drogowych.

§ 30.

Zakazane jest osobom do tego nieuprawnionym:

a) zamykanie i otwieranie hydrantów wodociągowych i kurków gazowych przy publicznych latarniach,
b) zapalanie i gaszenie latarni publicznych,
c) usuwanie lub gaszenie latarni, służących do oświetlania zapór drogowych i mostowych, wozów, rusztowań budowlanych itp.

Urządzenia uliczne.

§ 31.

(1) Właściciele nieruchomości są zobowiązani należace do nich budynki, płoty, drzewa, żywopłoty lub inne ogrodzenia, znajdujące się przy drogach i ulicach, utrzymywać w takim stanie, by z tego powodu ruch uliczny nie doznał przeszkód i wygląd zewnętrzny miasta wsi lub osiedla nie cierpiał na tym.

(2) Płoty z drutu kolczastego i wszelkie ogrodzenia, mające ostre końce, mogą być przy drogach i ulicach ustawiane tylko w ten sposób, ażeby nie narażały przechodniów na skaleczenie lub uszkodzenie odzieży.

§ 32.

Drzwi, okna, okiennice, klapy itp. lokali parterowych, otwierające się na ulicę, winny być zawsze w razie otwarcia tak przymocowane, żeby nie tamowały ruchu przechodniów, nie narażały ich na okaleczenia lub uszkadzanie odzieży.

§ 33.

(1) Markizy nad drzwiami i oknami należy umieszczać na wysokości co najmniej 2 50 m nad poziomem chodnika.

(2) Markizy w stanie rozwartym nie mogą sięgać od lica budynku na odległość większą niż szerokość chodnika zmniejszoną o 0,80 m.

§ 34.

Przepisy §§ 32, 33 nie mają zastosowania w miejscowościach, dla których zostały wydane przepisy miejscowe o budowie poszczególnych elementów elewacji budynków i urządzeń, z budynkami związanych, wpływających na ich zewnętrzny wygląd.

§ 35.

(1) W oknach i na balkonach wychodzących na ulicę zabronione jest:

a) trzepanie dywanów, materiałów itp.,
b) przewietrzanie pościeli w czasie od godz. 11 do 22,
c) wieszanie bielizny.

(2) Podlewanie kwiatów pokojowych w oknach i na balkonach może się odbywać tylko w czasie między godzinami od 22—8.

§ 36.

W oknach i na balkonach wychodzących na ulicę zabronione jest ustawianie lub zawieszanie bez dostatecznego przymocowania przedmiotów, które w razie spadnięcia mogłyby przechodniów skaleczyć lub uszkodzić ich ubranie.

§ 37.

(1) Niedozwolone jest umieszczanie lub wystawianie przy domach albo w oknach przedmiotów i urządzeń, które mogą wywołać zbiegowisko lub tamować ruch publiczny.

(2) Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do reklam handlowych i przemysłowych.

Odległość budynków od dróg i odprowadzanie wód ze sztucznych ścieków.

§ 38.

(1) Najmniejsza odległość poszczególnych wymienionych poniżej zakładów i urządzeń od zewnetrznego brzegu rowu lub stopy nasypu drogowego dróg publicznych winna wynosić:

a) kuźni 6 m,
b) pieców cegieln. i wapiennych 10 m,
c) wiatraków 20 m,
d) szybów górniczych 10 m,
e) szybów naftowych (otworów) kopalń I klasy bezpieczeństwa 30 m,
f) kopalń II klasy bezpieczeństwa 40 m,
g) strzelnic 20 m,
h) zbiorników na materiały łatwopalne o pojemności ponad 200 m^3 40 m,
i) mniejszych 20 m,
j) kopalni gliny, piasku, żwiru, torfu, kamieniołomów, odkrywek itp. 5 m.

(2) Przy zbiornikach, kopalniach i odkrywkach boczna ściana od strony drogi ma posiadać odpowiednią pochyłość lub stosowne wzmocnienie. Niezależnie od tego właściwe władze mogą zarządzić dodatkowe zabezpieczenie ze względu na geologiczne właściwości terenu i ze względu na sposób wykonania.

(3) Zachowanie wskazanych w ustępie 1 odległości dla wymienionych zakładów, urządzeń i fabryk, położonych w obrębie już zabudowanych dzielnic miast, jako też w miastach, posiadających zatwierdzone plany zabudowy, nie jest wymagane.

§ 39.

Odległości w jakich zgodnie z ustępem pierwszym i drugim art. 15 ustawy z dnia 7. 10. 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych mają być stawiane budynki studnie i ogrodzenia oraz zgodnie z § 38 niniejszego zarządzenia umieszczane zakłady i urządzenia należy obliczać:
a) dla dróg z rowami bocznymi względnie z płaskimi ściekami oraz dla dróg położonych w wykopach — od górnej krawędzi zewnętrznego zbocza rowu, ścieku lub wykopu,
b) dla dróg w nasypach bez rowów bocznych od stopy nasypu drogowego,
c) dla dróg położonych w poziomie gruntów przyległych bez rowów bocznych — od linii odległej o 2 m od brzegów drogi.

§ 40.

W razie przebudowy budynków i ogrodzeń oraz zakładów i fabryk, o których mowa w §§ 38, 39 niniejszego zarządzenia, należy stosować przepisy tychże paragrafów, określające ich odległość od dróg publicznych.

§ 41.

Przepisy §§ 38, 39 nie mają zastosowania przy wznoszeniu budowli w dzielnicach miast już zabudowanych, jako też w miastach, posiadających zatwierdzone plany zabudowy. Co do budowli natomiast w polach i w miejscach otwartych — władze budowlane winny przed wydaniem pozwolenia na budowę zasięgnąć uprzednio opinii właściwej władzy drogowej w sprawie określenia odległości tych budowli od dróg publicznych.

§ 42.

Odprowadzanie do rowów przydrożnych lub przepustów drogowych wód ze sztucznych ścieków może się odbywać tylko na podstawie pozwolenia właściwej władzy, do której należy piecza nad utrzymaniem drogi, o ile dalszy odpływ wód jest zapewniony i o ile nie zachodzą okoliczności z powodu których winny być zastosowane przepisy szczególne.

§ 43.

(1) Wszelkie urządzenia niezbędne dla zapewnienia odpływu wód ze sztucznych ścieków w pasie drogowym (jak np. pogłębienie i umocowanie rowów przydrożnych i odpływowych, założenie nowych przepustów, obniżenie dna i pogłębienie fundamentów przepustów istniejących itp.), jak również wszelkie urządzenia dla zapewnienia bocznych wjazdów (mostki i przepusty na pogłębionych rowach) i zabezpieczenia ruchu (bariery, słupki itp.), winny być wykonane przez właściwe władze drogowe lub pod ich nadzorem na koszt zainteresowanych, których należy powiadomić uprzednio o konieczności zainstalowania tych urządzeń. Zainteresowani mogą odmówić swej zgody na poniesienie kosztów wykonania urządzeń, w takim jednak wypadku władza drogowa może cofnąć pozwolenie o którym mowa w § 42.

(2) Utrzymanie porządku urządzeń wymienionych w ust. 1 będzie dokonywane w tym samym trybie jak założenie.

§ 44.

W wydanych przez władze (§ 42) pozwoleniach na wprowadzenie na pas drogowy sztucznych ścieków należy wyraźnie zastrzec, że zainteresowani ponosić będą koszty naprawy ewent. uszkodzeń drogi z jej przynależnościami, wynikłych wskutek istnienia urządzeń, o których mowa w § 43, jak również różnice zwiększonych z tego tytułu kosztów utrzymania drogi, a także zobowiązani będą w razie przebudowy drogi, do odpowiedniego dostosowania powyższych urządzeń na swój koszt, ewentualnie do poniesienia kosztów tych wszystkich robót przy przebudowie, które były wywołane wyłącznie potrzebami odprowadzania ścieków w pasie przydrożnym.

§ 45.

(1) Postanowienie §§ 38—44 mają zastosowanie do dróg lokalnych. Do dróg wyższych kategorii zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 17 października 1925 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu o przepisach co do odległości budowli od dróg publicznych i co do ścieków przydrożnych (Dz. U. Nr 109 poz. 778).

(2) Przepisy §§ 43, 44 nie mają zastosowania w wypadkach uregulowanych w art. 408 ust. 1 i 410 ust. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. 2. 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. Nr 34 z 1939 r. poz. 216 z późniejszymi zmianami), tudzież w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. Nr 90 z 1939 r. poz. 581).—

Rozklejanie afiszów i kolportaż.

§ 46.

(1) Rozdawanie i noszenie afiszów, plakatów i wszelkiego rodzaju ogłoszeń i reklam na ulicach i drogach publicznych dozwolone jest tylko na podstawie poprzednio uzyskanego zezwolenia właściwych władz.

(2) Rozlepianie, rozmieszczanie, przybijanie lub umieszczanie w jakikolwiek inny sposób wszelkiego rodzaju obwieszczeń, wezwań, afiszów itp. jest dozwolone tylko w miejscach specjalnie na ten cel przeznaczonych po uprzednim uzyskaniu zezwolenia właściwych władz terenowych.

(3) Przepisy ustępu poprzedniego nie dotyczą ogłoszeń urzędowych.

(4). Kolportowanie i sprzedaż wszelkich czasopism może się odbywać jedynie w taki sposób, aby to nie utrudniało względnie tamowało ruchu publicznego.

CZĘŚĆ II.

Ruch drogowy.

Przeszkody ruchu.

§ 47.

Na ulicach i drogach przeznaczonych dla ruchu publicznego zabronione jest:
a) pozostawianie dzieci bez opieki,
b) pozostawianie bez dozoru osób chorych umysłowo,
c) wypuszczanie zwierząt i ptactwa domowego.

§ 48.

(1) Niedozwolone jest:
a) pozostawianie na drogach i ulicach niezaprzężonych wozów, wózków ręcznych, sań, taczek itp.
b) wyładowywanie lub załadowywanie wozów na ulicy materiałami jak: węgiel, torf, wapno, piasek itp.

(2) W drodze wyjątkowej, o ile nie ma wjazdu do danej nieruchomości, przepis ustępu poprzedniego lit. b) nie ma zastosowania z tym, że:
a) wyładowanie względnie załadowanie nie będzie tamowało i utrudniało ruchu publicznego,
b) wyładowanie wzgl. załadowanie będzie dokonane natychmiast po zajechaniu pojazdu bez przerw,
c) jezdnia i chodnik po dokonaniu czynności zostaną doprowadzone do należytego porządku.

(3) Rzucanie lub przerzucanie przedmiotów z pojazdu przez chodnik jest wzbronione.

Psy.

§ 49.

(1) Każdy pies winien być zaopatrzony w obrożę z umieszczonym na niej znaczkiem rozpoznawczym (z nazwą miejscowości, powiatu i numerem ewidencyjnym), umożliwiającym odnalezienie posiadacza psa.

Znaczków rozpoznawczych dostarczą właścicielom psów właściwe terenowe władze miejscowe za zwrotem rzeczywistych kosztów. Poza tym należy stosować obowiązujące przepisy sanitarno-weterynaryjne.

(2) Wszystkie psy ostre, oraz psy, których właściciel (posiadacz) otrzymał odpowiednie polecenie sądowe lub zarządzenie władzy, muszą na drogach i placach publicznych oraz w miejscach odwiedzanych przez ludzi, np. w bramach, sieniach, podworzach itp. nosić trwały i stosowny, sięgający poza pysk kaganiec, uniemożliwiający kąsanie, a pozwalający im jednak swobodnie oddychać i pić wodę.

(3) Właściciele psów winni dbać o to, aby ich psy nie biegały bez nadzoru po ulicy i po publicznych plantacjach. W miejskich ogrodach wolno psy prowadzić tylko na smyczy. Puszczanie psów w nocy bez nadzoru na ulicę jest wzbronione. Właściciele psów winni również dbać o to, ażeby nie zakłócały one spokoju w nocy głośnym, bezustannym szczekaniem. Czas nocny obowiązuje od godz. 22 (10 godz. wieczorem) do 6 godz. rano.

(4) Puszczanie psów bez nadzoru na miejscach publicznych jak również prowadzenie ich tam podczas jakiegokolwiek rodzaju uroczystości lub zebrań jest zakazane. Zabrania się również wprowadzania psów na cmentarze.

Porządek ruchu na jezdni.

§ 50.

(1) Na drogach publicznych dozwolone jest jeżdżenie pojazdami, jazda konna itp. oraz pędzenie bydła w ramach przepisu § 51 ust. 4 i 5 tylko na jezdniach.

(2) Nie wolno używać do ruchu ulicy zakazanej dla ruchu publicznego.

§ 51.

(1) Ruch pojazdów winien się odbywać prawą stroną w kierunku ruchu i to jeżeli droga nie posiada specjalnego letniego toru (latówki) — tylko po twardej nawierzchni.

(2) Posuwające się wolno w miastach wozy ciężarowe, wózki ręczne, rowery itp. pojazdy winny zajmować miejsce na jezdni przy samym prawym chodniku, dalej od chodnika posuwać się winny pojazdy szybsze, samochody ciężarowe, pojazdy osobowe konne itp., a przy środku jezdni samochody osobowe i motocykle.

(3) Prowadzenie dwóch pojazdów obok siebie jest niedozwolone z wyjątkiem momentu wyprzedzania.

(4) Na drogach publicznych o twardej nawierzchni pędzenie stadem zwierząt jest niedopuszczalne. Wolno pędzić jedynie poszczególne zwierzęta i to na uwięzi oraz prawą krawędzią drogi tak, by normalny ruch na drodze nie był tamowany.

(5) Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania w przypadkach konieczności przepędzania zwierząt z terenów przylegających do drogi z jednej, na tereny przylegające do drogi z drugiej strony i tam, gdzie nie ma innej drogi na pędzenie zwierząt z obór, stajni itp. na pastwisko i odwrotnie.

§ 52.

Zabronione jest rozmyślne jeżdżenie po szynach tramwajowych.

Szybkość pojazdów, skręcanie, wyprzedzanie, wymijanie i zatrzymywanie pojazdów.

§ 53.

1. Szybkość pojazdów powinna być przez prowadzącego pojazd tak uregulowana, aby prowadzący w każdej chwili i przy każdej okoliczności mógł dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego oraz ochrony dróg i mostów i aby nie zagrażała bezpieczeństwu jadących w pojeździe osób.

2. Prowadzący pojazd jest obowiązany stosować się ściśle do ograniczeń ruchu na drogach publicznych, oznaczanych specjalnymi znakami ostrzegawczymi, a zawierających:

a) zakazy przejazdu na oznaczonych odcinkach dróg i ulic wszelkim pojazdom lub poszczególnym ich rodzajom;
b) zakaz przekraczania oznaczonej maksymalnej szybkości;
c) obowiązkowy nakaz kierunku jazdy (ulice jednokierunkowe);
d) zakaz zatrzymywania pojazdu na danych odcinkach dróg i ulic;
e) zakaz postoju pojazdów na oznaczonych drogach ulicach względnie odcinkach dróg i ulic niezależnie od przepisów § 61.

3. Ograniczenia dla pojazdów dotyczące ruchu jednokierunkowego odnoszą się również do zwartych oddziałów pieszych, pochodów itp.

§ 54.

Prowadzący pojazd są obowiązani dochować szczególnej ostrożności, zmniejszyć szybkość, zwracać uwagę na przeszkody na jezdni:

a) na skrzyżowaniach dróg oraz w tych miejscach, gdzie droga nie jest widoczna na dostateczną odległość;
b) na odcinkach dróg, gdzie znajdują się wyznaczone przy pomocy znaków na jezdni lub tablic przejścia dla pieszych;
c) przy przejeździe przed szkołami;
d) przy przejeździe przez chodnik (wjazd lub wyjazd z bramy);
e) przed przystankami tramwajów i innych kolei na drogach, gdy na przystanku stoją lub do niego zbliżają się tramwaje lub pociągi.
f) przy zbliżaniu się do przejazdu kolejowego w poziomie szyn,
g) przy mijaniu lub wyprzedzaniu pochodów, oddziałów wojskowych itp.

§ 55.

1. Prowadzący pojazd w miastach, w czasie gdy jezdnia jest rozmokła z powodu deszczu lub odwilży, powinien tak jechać, aby nie obryzgiwać błotem przechodniów.

2. Prowadzący pojazd w czasie suszy w miastach i na arteriach wycieczkowych winien tak regulować szybkość, aby nie zakurzać przechodniów.

§ 56.

1. Prowadzący pojazd winien stosować się do wskazówek organów kontroli ruchu, organów milicji obywatelskiej i umundurowanej służby drogowej jak również do znaków posterunków względnie automatów regulujących ruch.

2. Jeżeli posterunek kierujący ruchem lub automat da znak zatrzymania pojazdu, a na jezdni przy posterunku regulującym ruchem są wyznaczone przejścia dla pieszych, prowadzący pojazd jest zobowiązany zatrzymać pojazd przed zewnętrzną linią pasa wyznaczonego dla przejść pieszych.

§ 57.

Prowadzącemu pojazd nie jest dozwolone:

a) wjeżdżanie na ulice wąskie, nie zezwalające na przejazd dwóch pojazdów obok siebie, przed upewnieniem się, że droga jest wolna;
b) przejeżdżanie przez kolumny wojska, zwartych pochodów, straży pożarnej itp.

§ 58.

1. O zamiarze skręcenia kierowca pojazdu (§ 2 ust. 3) powinien zawczasu dać wyraźny znak. Kierowcy pojazdów mechanicznych o zamiarze skręcenia winni dać znak kierunkowskazem, prowadzący pojazdy konne i rowerzyści — ręką; kierowcy samochodów osobowych typu „torpedo" mogą dać znak ręką lub kierunkowskazem, o ile taki posiadają.

2. Na skrzyżowaniu dróg przy skręcaniu na inną drogę skręt w prawo należy wykonać możliwie najbliżej prawego brzegu jezdni, skręt w lewo — możliwie blisko środka jezdni, nie przejeżdżając jednak na jej lewą stronę.

§ 59.

1. Na skrzyżowaniach dróg — ulic równorzędnych, prowadzący pojazd winien ustąpić pierwszeństwa pojazdom nadjeżdżającym z jego prawej strony, o ile inne przepisy odnośne pewnych rodzajów pojazdów nie stanowią inaczej.

2. Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania na ulicach z pierwszeństwem przejazdu. Pojazdy jadące takimi ulicami mają na skrzyżowaniach pierwszeństwo przejazdu bez względu na to, z której strony nadjeżdżają.

§ 60.

1. Przy wymijaniu pojazdów prowadzący pojazd winien jak najbardziej zjechać na prawą stronę jezdni.

2. Przy wyprzedzaniu wyprzedzający powinien:

a) dać znak ostrzegawczy sygnałem, lub zawołaniem, o ile w danej miejscowości nie obowiązuje ruch pojazdów mechanicznych bez sygnałów dźwiękowych;
b) zjechać na lewo o tyle, o ile to jest konieczne, aby mogło nastąpić wyprzedzenie;
c) zjechać na prawą stronę drogi po wyprzedzeniu.

Wyprzedzany, na otrzymany znak wyprzedzenia, winien zjechać jak najwięcej na prawo i przepuścić wyprzedzającego po swojej lewej stronie.

3. Wyprzedzać wolno tylko w wypadkach:
a) gdy droga jest odpowiednio szeroka;
b) gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna;
c) gdy żaden pojazd lub zwierzę nie zbliża się z przeciwnej strony.

4. Zabronione jest wyprzedzanie:
a) gdy droga nie jest widoczna na dostateczną odległość;
b) na mostach — pojazdu tego samego rodzaju (samochód samochodu, wóz konny wozu konnego) lub mogącego rozwijać taką samą względnie większą od pojazdu wyprzedzającego szybkość;
c) na przejściach, wyznaczonych na jezdni dla pieszych;
d) na skrętach;
e) na skrzyżowaniach;
f) na znacznych spadkach;
g) na przejazdach kolejowych;
h) przed przystankami tramwajowymi, gdy na przystanku stoi, lub do przystanku dojeżdża tramwaj.

5. Wozy tramwajowe należy wyprzedzać z prawej strony. Jeżeli jednak tory tramwajowe są położone przy chodniku, można wyprzedzać z lewej strony, zachowując przy tym szczególną ostrożność.

§ 61.

1. Zabronione jest zatrzymywanie pojazdów:
a) na środku jezdni, drogi, lub ulicy;
b) na przejazdach kolejowych, na szynach kolejowych i tramwajowych;
c) na przejściach, przeznaczonych dla pieszych do przekroczenia jezdni;
d) na przystankach tramwajowych i autobusowych;
e) w odległości mniejszej niż 10 m przed narożnikami ulic;
f) na skrzyżowaniach dróg;
g) na zakrętach;
h) gdy jezdnia drogi, lub ulicy nie jest widoczna na dostatecznej przestrzeni;
i) na specjalnie zakazanych odcinkach dróg i ulic odpowiednio oznaczonych;
k) w miastach — pojazdom prywatnym na miejscach wyznaczonych jako postoje dla dorożek samochodowych lub konnych.

2. Po przeciwnych stronach jezdni równolegle mogą się zatrzymać pojazdy jedynie wówczas, jeżeli pomiędzy nimi pozostaje na jezdni dostateczna przestrzeń dla jednoczesnego przejazdu jeszcze dwóch pojazdów.

3. Zatrzymanie dwóch pojazdów obok siebie po jednej stronie jezdni, jest niedozwolone.

4. Przy zatrzymywaniu pojazdu prowadzący go jest obowiązany:
a) uprzedzić jadących za nim odpowiednim znakiem ręki (podniesienie ręki do góry). Przy pojazdach mechanicznych ruch ręki zastępuje sygnał świetlny z tyłu „stop";
b) sprowadzić pojazd jak najbliżej prawego brzegu jezdni w kierunku ruchu do ścieku lub rowu bez uszkodzenia jednak drzew przydrożnych.

Ruch pojazdów na przejazdach kolejowych.

§ 62.

Prowadzący pojazd powinien — przy zbliżaniu się do przejazdu kolejowego w poziomie szyn — zmniejszyć szybkość tak, aby mógł zatrzymać pojazd w każdej chwili przez przejazdem. Pojazdy konne powinny — przy zbliżaniu się do przejazdu kolejowego w poziomie szyn — jechać stępa.

§ 63.

Przed przejazdami kolejowymi w poziomie szyn, które nie są zamykane zaporami, prowadzący pojazd powinien, zanim wjedzie na tory kolejowe, upewnić się, czy nie widać zbliżającego się pociągu, albo czy zbliżenia się pociągu nie zapowiadają sygnały świetlne lub dźwiękowe, albo znaki dawane przez służbę kolejową.

§ 64.

1. Przed przejazdami w poziomie szyn, które nie są zamykane zaporami, prowadzący pojazd powinien go zatrzymać w odpowiedniej odległości od toru kolejowego, gdy pociąg się zbliża lub gdy sygnały zapowiadają nadejście pociągu, albo gdy służba kolejowa nakazuje zatrzymanie się.

2. Przed przejazdami kolejowymi, które posiadają zapory, prowadzący pojazd powinien go zatrzymać, gdy zapora jest zamknięta, lub gdy się ją zamyka, albo gdy dzwonki ostrzegawcze oznajmiają, że zamknięcie zapory ma właśnie nastąpić, lub gdy służba kolejowa nakazuje zatrzymanie się przed zaporą.

§ 65.

Prowadzący pojazd powinien zachować szczególną ostrożność przy zbliżaniu się do przejazdów kolejowych w poziomie szyn, jeżeli wskutek mgły lub innych powodów źle widać tory kolejowe przed przejazdami niezamykanymi względnie zaporę przed przejazdami zamykanymi.

§ 66.

Prowadzący pojazd powinien na przejeździe kolejowym w poziomie szyn trzymać się jak można najbliżej prawej strony drogi.

Wyścigi.

§ 67.

1. Wyścigi pojazdów lub pieszych na drogach i ulicach mogą się odbywać tylko na podstawie specjalnego zezwolenia.

2. Zezwoleń, o których mowa w ustępie poprzednim, udzielają:
a) prezydium pow. rady narodowej jeżeli trasa wyścigów położona jest na obszarze jednego powiatu;
b) prezydium miejskiej rady narodowej jeżeli trasa wyścigów położona jest na obszarze miasta wydzielonego;
c) prezydium woj. rady narodowej jeżeli trasa jest położona na obszarze więcej niż jednego powiatu.

Podanie o udzielenie zezwolenia na odbycie wyścigów należy złożyć u właściwej władzy najpóźniej na 14 dni przed terminem imprezy.

3. Przepisy ustępów 1 i 2 niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do wyścigów pojazdów mechanicznych, które są unormowane przepisami rozporządzenia Ministra z dnia 27. 10. 1937 r. (Dz. U. Nr 85, poz. 616).

Ładunki.

§ 68.

1. Obrys pojazdu, jadącego na drodze publicznej, tj. jego szerokość wraz z wszystkimi wystającymi częściami ładunku, nie może przekraczać 2,5 m, a wysokość wraz z ładunkiem 4 m ponad powierzchnię drogi.

2. Pojazdy których wymiary przekraczają normy, podane w ustępie poprzednim, mogą krążyć po drogach publicznych tylko na podstawie specjalnego zezwolenia wydanego przez właściwy zarząd drogowy.

3. Przepisy ustępu 1 niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do przewozu pojazdami ciężarowymi belek, rusztowań drabinowych itp. Przewożący winien jednak tak dokonać przewozu, aby nie utrudniać ruchu normalnego na drogach lub ulicach.

§ 69.

1. Waga pojazdu wraz z ładunkiem powinna być zawsze, a w szczególności w czasie gołoledzi, w takim stosunku do siły pociągowej zwierząt lub siły napędu silnika, aby pojazd mógł się zawsze poruszać bez przeszkód.

2. Niedozwolone jest przeładowywanie pojazdu konnego ponad siły zwierząt użytych do ciągnienia.

§ 70.

1. Ładunek na pojeździe winien być tak ułożony i przymocowany aby w czasie ruchu nie mógł spaść lub spowodować przewrócenia pojazdu.

2. Beczki. wózki, skrzynie itp. przedmioty, wystające po nad pojazdem lub po jego bokach, należy silnie przymocować przy pomocy powrozów lub łańcuchów. Balony szklane z kwasami nieorganicznymi, ługami i innymi produktami chemicznymi, łatwopalnymi i cuchnącymi powinny być zaopatrzone w kosze lub klatki ochronne.

3. Przedmioty wystające z tyłu poza pojazdem na więcej niż jeden metr, należy w dzień opatrzyć w widoczne znaki (czerwoną chorągiewką), a wieczorem w specjalne światło dodatkowe.

§ 71

1. Przewóz pojazdami materiałów wybuchowych i łatwopalnych może się odbywać tylko na podstawie zezwolenia, które udziela właściwa władza drogowa. Zezwolenie poda warunki, pod jakimi ma być dokonany przewóz, oraz nałoży

na przewożącego obowiązek dokonania przewozu z odpowiednią asystą, zaopatrzoną w potrzebne w razie wypadku środki.

2. Obowiązek dokonywania przewozu z asystą, zaopatrzoną w środki bezpieczeństwa w razie wypadku, odnosi się również do przewozu balonów, o których mowa w ust. 2 § 70.

§ 72.

1. Przedmioty, które przy przewozie mogą powodować hałas jak: blachy, sztaby żelazne, obręcze itp. należy tak ułożyć na pojeździe i umocować lub opakować, aby przy przewożeniu nie powodowały nadmiernego hałasu.

Przedmiotów takich nie wolno przy załadowywaniu lub wyładowywaniu rzucać.

2. Przedmioty płynne, wydzielające kurz i rozsypujące się oraz przedmioty o wartości łatwopalnej, trujące itp. mogą być przewożone tylko pojazdami tak urządzonymi, aby nie rozlewały się, rozsypywały lub ulatniały.

3. Przedmioty, wywołujące - wstręt jak również mogące płoszyć zwierzęta pociągowe lub bydło, wolno przewozić tylko szczelnie zakryte.

4. Gruzy z budowli, rumowiska, miał i inne wydzielające kurz ładunki, wolno przewozić tylko w stanie zwilżonym.

§ 73.

1. Przewóz mięsa, pieczywa i mleka na drogach publicznych może się odbywać tylko w pojazdach specjalnie na ten cel przeznaczonych i odpowiednio zbudowanych — zgodnie z obowiązującymi co do przewozu poszczególnych towarów przepisami sanitarno-higienicznymi w szczególności z przepisami Rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 10. 12. 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Roform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi (Dz. U. Nr 92, poz. 643 z późniejszymi zmianami), rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 18. 3. 1937 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad wyrobem i obiegiem mąki i wyrobów mącznych (Dz. U. Nr 25, poz. 171 z późniejszymi zmianami), oraz rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 9. 12. 1932 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mlekiem i jego przetworami (Dz. U. z 1933 r. Nr 19, poz. 128).

2. Pojazdy wzgl. skrzynie przeznaczone do przewozów wymienionych w ust. 1 artykułów winny być utrzymane we wzorowej czystości i nie wolno ich używać do przewozu innych przedmiotów.

§ 74.

Przewóz zwierząt żywych na drogach może się odbywać tylko w pojazdach specjalnie do tego pobudowanych i wyłącznie na ten cel przeznaczonych. Budowa takiego pojazdu winna odpowiadać przepisom weterynaryjnym, a sam przewóz winien się odbywać przy zachowaniu specjalnych warunków.

§ 75.

Jeżeli ciężar pojazdu wraz z ładunkiem przekracza dopuszczalne obciążenie mostu wskazane na tablicy umieszczonej przed mostem, przejazd przez most może się odbywać tylko na podstawie specjalnego pozwolenia, udzielonego przez właściwą władzę drogową.

Postoje dla pojazdów użytku publicznego.

§ 76.

1. Dorożki samochodowe i konne mogą zajmować na postoje tylko miejsca odpowiednio na ten cel wyznaczone i odpowiednio przez władze właściwe oznaczone i to tylko w ilości podanej na tablicy objaśniającej.

2. Postawienie przez władze znaku i tablicy objaśniającej o postoju równoznaczne jest z utworzeniem postoju dla pojazdów, a usunięcie przez władze tych znaków — równoznaczne ze zniesieniem postoju.

3. Postoje wyznaczone dla dorożek samochodowych i konnych nie mogą być zajmowane na postój przez innego rodzaju pojazdy.

§ 77.

Na postojach wyznaczonych dla dorożek samochodowych lub dorożek konnych nie wolno urządzać napraw lub w jakikolwiek sposób zakłócać spokoju publicznego.

Specjalne przepisy dotyczące pojazdów mechanicznych.

§ 78.

Ruch pojazdów mechanicznych uregulowany jest przepisami rozporządzenia Ministrów: Komunikacji, Spraw Wewnętrznych z dnia 27. 10. 1937 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 85, poz. 616 — z późniejszymi zmianami).

§ 79.

1. Przepisy rozporządzenia niniejszego, dotyczące szybkości pojazdów, ruchu pojazdów na skrzyżowaniu dróg i ulic, wyprzedzaniu i wymijaniu, używania odrębnych sygnałów i oświetlenia, zatrzymywania pojazdów, miejsc postojów, nie odnoszą się do pojazdów straży pożarnej, milicji obywatelskiej, wozów sanitarnych i pogotowia ratunkowego, oraz pojazdów innych pogotowi (elektrowni, tramwajowego, wodociągów), spieszących do wypadku.

2. Osoby i pojazdy wszelkiego rodzaju zobowiązane są zawczasu usuwać się z drogi i pozostawić miejsce wolne do przejazdu pojazdom wymienionym w ustępie (1).

Specjalne przepisy dotyczące pojazdów konnych.

§ 80.

1. Każdy pojazd konny, który nie jest wyłącznie przeznaczony do przewożenia osób, winien być zaopatrzony w tablicę, umieszczoną po lewej stronie, podającą imię, nazwisko i miejsce zamieszkania (miasto, ulicę i numer domu lub nazwę wsi i powiatu) właściciela pojazdu. Przy wozach większych majątków rolnych (P. G. R., spółdzielni produkcyjnych lub t. p.) wystarczy nazwa tychże majątków oraz nazwa powiatu, a przy wozach, należących do firm, związków itp. — ich nazwa i dokładny adres.

2. Jeżeli kilka wozów należy do jednego właściciela, to oprócz danych ust. 1 winny one być oznaczone liczbami porządkowymi.

3. Rozmiar tablicy winien wynosić 15 $\times$ 20 cm. Napis winien być czytelnie wykonany czarną farbą na białym tle, a litery mają być nie mniejsze niż 4 cm.

Przepis ten nie dotyczy pojazdów instytucji państwowych, o ile oznaczone są inaczej.

§ 81.

1. Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób, z wyjątkiem pojazdów osobowych przeznaczonych do przewozu nie więcej niż 4 osób, winny być zaopatrzone w hamulce, sporządzone z mocnego materiału, poruszane z siedzenia powożącego i działające szybko i sprawnie na tylne koła pojazdu. Jednak wiejskie ciężarowe pojazdy zaprzęgowe mogą mieć hamulce, wprawiane w ruch nie koniecznie z miejsca dla woźnicy.

§ 82.

Dyszle u wozów i sań winny być mocne, ażeby umożliwiały zatrzymanie wozu wzgl. sań w każdej chwili.

§ 83.

1. Zabrania się używać sań bez dyszla lub podwójnych dyszelek (§ 85 ust. 2) mających zaprzęg tylko z pasów lub postronków.

2. Zabrania się jeździć saniami po drogach publicznych bez dzwonków lub grzechotek, nawet w takim razie, jeżeli kilka sań tworzą jedną kolumnę.

3. Nie wolno przewozić na drogach publicznych ciężarów saniami, których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 cm długości i mniej niż 10 cm szerokości.

§ 84.

Bezpośrednio jeden za drugim może jechać nie więcej niż 6 wozów. Odległość między grupami po 6 wozów winna wynosić co najmniej 30 metrów.

§ 85.

1. Uprzęże zwierząt pociągowych muszą być trwałe i w dobrym stanie.

2. Zaprzęg w jednego konia winien posiadać podwójne dyszelki (dwa drążki, między którymi zaprzęga się konia do jednokonnego wózka).

3. Postanowienie ustępu poprzedniego nie dotyczy zaprzęgów roboczych, używanych w rolnictwie.

§ 86.

1. Ogólna liczba koni zaprzężonych obok siebie wraz z ewent. uwiązanymi do nich końmi nie powinna przekraczać trzech.
2. Konie, prowadzone za wozem, muszą być tak krótko uwiązane, żeby nie mogły schodzić w bok. Konie które kąsają, powinny być na drogach publicznych stale zaopatrzone w mocny kaganiec.

§ 87.

1. Zaprzęganie jednej pary koni do dwóch lub więcej wozów załadowanych lub próżnych jest niedozwolone.
2. Jeżdżenie fornalkami (dwie pary koni zaprzężone do jednego wozu) po ulicach miasta jest niedozwolone.
3. Przepis ustępu drugiego nie dotyczy wozów firm ekspedycyjnych i karawanów.

§ 88.

Nie wolno używać do jazdy zwierząt pociągowych kulawych lub zakaźnie chorych, zwierząt z widocznymi skazami, zwierząt poważnie pokaleczonych, słabych z powodu starości lub oczywiście przemęczonych. Zakazane jest niepotrzebne bicie zwierząt.

§ 89.

1. Każdy wóz, znajdujący się wieczorem i w nocy na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni wóz, winien być z nastaniem ciemności oświetlony, przynajmniej jednym bezbarwnym światłem, umieszczonym po lewej stronie wozu i widocznym z daleka z przodu i z tyłu.
2. Powozy i wózki osobowe winny być zaopatrzone w dwie latarnie umieszczone po bokach i tak urządzone, aby rzucały jasne bezbarwne światło wprost i na boki, w tył zaś czerwone.
3. Wszystkie wozy konne jak również ciągnione względnie popychane jezdnią wozy, wózki ręczne, winny być zaopatrzone w szkiełko odblaskowe koloru czerwonego lub pomarańczowego, umieszczone z tyłu pojazdu.

§ 90.

1. Każdy zaprzęg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko w taborach, gdzie woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za drugim, zaprzężone tylko w jednego konia każdy.
2. Zabronione jest:
a) powierzanie powożenia osobom, nieobeznanym z końmi i obowiązującymi przepisami o ruchu kołowym na drogach publicznych;
b) osobom niezdatnym do powożenia z powodu wad umysłowych lub ułomności cielesnych;
c) osobom mającym mniej niż 16 lat.

§ 91.

1. Woźnicy zabronione jest:
a) powożenie w stanie nietrzeźwym;
b) spanie podczas powożenia;
c) oddalanie się od pojazdu bez sprowadzenia pojazdu na stronę prawą w kierunku ruchu i bez pozostawienia nadzoru nad pojazdem i zaprzęgiem osobie zdatnej do powożenia (§ 90);
d) palenie papierosów, zapalanie zapałek lub ognia, umieszczanie światła o płomieniu wychodzącym na zewnątrz w czasie przewożenia materiałów wybuchowych lub łatwopalnych.

2. Osobom nie dającym gwarancji należytego powożenia a zwłaszcza osobom kilkakrotnie karanym za przekroczenie przepisów o ruchu kołowym, Prez. W. R. N. może ze względów bezpieczeństwa publicznego na wniosek prezydium powiatowej względnie równorzędnej rady narodowej zakazać jeździć konno lub samodzielnie kierować zaprzęgiem na obszarze województwa.

§ 92.

Każdy wóz powinien tak być urządzony, aby woźnica miał ze swego siedzenia widok na wszystkie strony. O ile woźnica nie siedzi na siodle, winien zajmować na wozie miejsce dla niego przeznaczone lub ewentualnie iść obok wozu z lewej strony, nie puszczając z rąk lejców.

§ 93.

Wozom, przyjeżdżającym do miasta z produktami targowymi, nie wolno przebywać podczas targu poza miejscem targu, w celach handlowania przywiezionymi produktami, ani zatrzymywać wozów tych na ulicy.

§ 94.

Przy wozach posiadających dzwonki, jak np. wozy mleczarskie, wolno używać dzwonka tylko celem zwrócenia uwagi interesantom. Zakłócanie spokoju przez długotrwałe dzwonienie jest niedopuszczalne.

§ 95.

Ruch rowerów na drogach publicznych jest uregulowany szczegółowo ogólnie obowiązującym rozporządzeniem Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 15 grudnia 1953 r. o ruchu rowerów na drogach publicznych (Dz. U. Nr 3 z 1954 r. poz. 7).

§ 96.

W każdym przypadku, gdy zachodzi potrzeba ostrzeżenia, rowerzysta winien użyć dzwonka jako sygnału ostrzegawczego.

Specjalne przepisy, dotyczące przechoniów.

§ 97.

Do ruchu pieszego służą wyłącznie: w miastach i osiedlach chodniki i promenady, poza miastami i osiedlami oraz przy drogach publicznych — ścieżki.

§ 98.

1. Na chodnikach, ścieżkach i innych miejscach wyznaczonych dla ruchu pieszego nie dopuszczalne są wszelkie czynności, mogące ruch pieszy utrudniać, ograniczać lub tamować.
2. Pozostawianie na chodnikach i ścieżkach dzieci bez opieki jest niedozwolone. Zabawy, gonitwy mogą dzieci urządzać tylko w miejscach specjalnie na ten cel przeznaczonych.
3. Leżenie i nocowanie na promenadach i plantacjach jest niedozwolone.

§ 99.

W miejscach publicznych i na ulicach niedozwolone jest:
a) rzucanie śniegiem, kamieniami lub innymi przedmiotami;
b) strzelanie z broni palnej, łuków, pukawek, zapalanie ogni bengalskich, puszczanie rakiet, trzaskanie z bicza;
c) łowienie z mostów ryb na wędkę, puszczanie latawców;
d) zakłócanie spokoju zwłaszcza po godz. 22-giej, śpiewaniem, grą na instrumentach, aparatach lub krzykami;
e) zanieczyszczanie chodników lub jezdni niedopałkami papierosów, zapałkami, pestkami, ogryzkami owoców, papierem itp.

§ 100.

1. Przenoszenie wszelkiego rodzaju ostrych narzędzi, szyb, luster oraz przedmiotów mogących pobrudzić przechodniów jest dozwolone po uprzednim należytym ich opakowaniu wzgl. ukryciu aby nie mogły innych przechodniów zranić lub zabrudzić ich odzież.
2. Przedmioty świeżo malowane znajdujące się przy chodnikach, ścieżkach lub innych miejscach przeznaczonych dla ruchu pieszego winny posiadać przymocowane w łatwo dostrzegalnym miejscu na papierze ostrzeżenie wyraźnie napisane: „świeżo malowane".
3. Przenoszenie desek, drągów żelaznych, itp. w ciemności dozwolone jest tylko pod warunkiem należytego oświetlenia ich latarkami.
4. Przenoszenie przedmiotów o których mówi ustęp poprzedni, oraz przedmiotów które ze względu na swoje rozmiary utrudniałyby ruch, nie może się odbywać chodnikami, a tylko prawym brzegiem jezdni tuż przy chodniku.
5. Osobom których odzież może brudzić przechodniów, jak kominiarze itp. dozwolony jest ruch w sposób określony w ust. poprzednim.
6. Materiały wybuchowe łatwopalne, żrące lub cuchnące w niewielkich ilościach należy przenosić w sposób podany w ust. 4 niniejszego paragrafu w szczelnych naczyniach. Przenoszenie w większych ilościach tych materiałów jest zabronione.

§ 101.

1. Przechodzeń może wkraczać na jezdnię w wypadkach przewidzianych w ustępie 4, 5 i 6 § 100 oraz przy przechodzeniu jezdni.
2. Przejścia przez jezdnię na drugą stronę ulicy lub drogi należy dokonać najkrótszą drogą pod kątem prostym w pobliżu skrzyżowania.
Jeżeli przejścia przez jezdnię dla pieszych są wyznaczone specjalnymi pasami na jezdni lub oznaczone innymi znakami, przejścia należy dokonać wyłącznie w tym pasie lub w miejscu oznaczonym.

3. Przechodzić przez jezdnię należy krokiem przyspieszonym, zwracając baczną uwagę najpierw na pojazdy z lewej, a potem z prawej strony. Usłyszawszy nawoływanie lub sygnał ostrzegawczy należy obejrzeć się w kierunku głosu i ewentualnie zatrzymać się, aby pojazd mógł przejechać. Rozmyślne nieusuwanie się z drogi przed przejeżdżającymi pojazdami jest niedozwolone.

4. Nie wolno przebiegać jezdni mimo oddanego sygnału ostrzegawczego.

§ 102.

Osoby oczekujące na tramwaj lub autobus winny stać na chodniku tuż przy przystanku lub na miejscu specjalnie do tego wyznaczonym a nigdy na jezdni.

§ 103.

Na chodnikach należy iść prawą stroną, wymijać z prawej strony, wyprzedzać z lewej strony.

§ 104.

1. Zabronione jest:
a) tamowanie ruchu przez przystawanie lub w jakikolwiek inny sposób;
b) chodzenie pod ręce więcej niż dwu osobom;
c) zatrzymywanie się na narożnikach oraz u wejść na przejścia wyznaczonych dla przekroczenia jezdni;
d) zalecanie towarów przez wywoływanie lub zatrzymywanie przechodniów.

2. Większym zbiorowiskom osób, pochodom itp. nie wolno używać do ruchu chodników, tylko prawej strony jezdni przy chodniku.

§ 105.

Na chodnikach ulic specjalnie oznaczonych znakami i objaśnieniami obowiązuje ruch jednostronny (chodniki jednokierunkowe).

Na chodnikach tych przechodnie winni używać do ruchu wyłącznie chodników po prawej stronie w kierunku ruchu.

CZĘŚĆ III.

Przepisy karne i końcowe.

§ 106.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego zarządzenia podlegają karom przewidzianym w obowiązujących przepisach, w szczególności zaś w art. 21 ustawy z 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 89 poz. 656 z późniejszymi zmianami) oraz w art. 112 rozporządzenia z 19. I. 1928 r. o oranigzacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. z 1936 r. Nr 80 poz. 555) w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z 15. 12. 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66 poz. 454).

§ 107.

1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej.

2. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie zarządzenia dotyczące spraw unormowanych rozporządzeniem niniejszym w szczególności zaś rozporządzenia Wojewody Poznańskiego z dnia 2 grudnia 1947 r. o ochronie dróg i ruchu publicznym na obszarze województwa poznańskiego (Poznański Dziennik Wojewódzki Nr 32, poz. 394).

(—) St. Cozaś
Sekretarz Prezydium

(—) Franciszek Szczerbal
Przewodniczący Prezydium

2

ZARZĄDZENIE
PRZEWODNICZĄCEGO WOJEWÓDZKIEJ KOMISJI CEN

z dnia 23 grudnia 1957 roku w sprawie cen detalicznych niektórych artykułów przemysłowych, przeznaczonych na zaopatrzenie ludności.

Na podstawie Uchwały Nr 942 Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1955 r. w sprawie powołania przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych wojewódzkich komisji cen (M. P. Nr 120, poz. 1582) oraz § 1 Zarządzenia Nr 36/57 Państwowej Komisji Cen z dnia 3 października 1957 r. w sprawie przekazania prezydiom wojewódzkich rad narodowych uprawnień w zakresie ustalania cen detalicznych niektórych artykułów przemysłowych, przeznaczonych na zaopatrzenie ludności (Biuletyn PKC Nr 30/1957) — zarządza się, co następuje:

§ 1.

Uchyla się wszelkie decyzje organów upoważnionych do ustalania cen detalicznych artykułów przemysłowych przeznaczonych na zaopatrzenie ludności, wydane przed dniem 31 grudnia 1956 r. w trybie Zarządzenia Nr 10/55 Prezesa Państwowej Komisji Cen z dnia 28 marca 1955 r. w sprawie przekazania prezydiom wojewódzkich rad narodowych uprawnień do ustalania cen detalicznych na artykuły przemysłowe pochodzące ze skupu od chałupników a przeznaczone na zaopatrzenie ludności (Biuletyn P. K. C. Nr 13/1955).

§ 2.

Wnioski o ustalenie nowych cen detalicznych w trybie określonym Zarządzeniem Nr 36/57 Państwowej Komisji Cen z 3. 10. 1957 r. należy składać wyłącznie w wojewódzkiej komisji Cen, właściwej dla siedziby zakładu producenta.

§ 3.

Postanowienia § 1 i 2 nie dotyczą artykułów przemysłowych produkcji chałupniczej, nabytych przed 31 grudnia 1956 r.

§ 4.

Niniejsze zarządzenie łącznie z Zarządzeniem Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Poznaniu z dnia 7 sierpnia 1956 r. w sprawie weryfikacji cen detalicznych artykułów przemysłowych (Dz. U. W. R. N. Nr 6, poz. 30) stanowi ostateczne uregulowanie odcinka artykułów przemysłowych z lat poprzedzających.

§ 5.

Wprowadzenie do obrotu artykułów przemysłowych produkcji chałupniczej po cenach nieustalonych zgodnie z zarządzeniem niniejszym, jak również artykułów przemysłowych po cenach niezweryfikowanych zgodnie z Zarządzeniem Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej z dnia 7 sierpnia 1956 r. w sprawie weryfikacji cen detalicznych artykułów przemysłowych (Dz. U. W. R. N. Nr 6, poz. 30), a w szczególności artykułów produkcji chałupniczej po cenach sprzed 31 grudnia 1956 r. względnie artykułów innej produkcji nie posiadających przy numeracji określenia „weryf". — weryfikacja lub wzmianki o zbędności weryfikacji, stanowi przestępstwo podlegające sankcjom karnym przewidzianym Ustawą z dnia 13 lipca 1957 r. o zwalczaniu spekulacji i ochronie interesów nabywców oraz producentów rolnych w obrocie handlowym (Dz. U. Nr 39, poz. 171).

§ 6.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1958 roku.

(Adam Dudziak)
Przewodniczący Wojewódzkiej Komisji Cen

3

ZARZĄDZENIE
PREZYDIUM WOJEW. RADY NARODOWEJ W POZNANIU

z dnia 11 stycznia 1958 r. w sprawie przeprowadzenia przymusowych szczepień ochronnych p. błonicy na terenie województwa poznańskiego w 1958 r.

Na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 lutego 1936 r. o przymusowym szczepieniu ochronnym przeciw błonicy (Dz. U. Nr 22 poz. 183) oraz Instrukcji Ministra Zdrowia Nr 50/54 z dnia 25 października 1954 r. w sprawie przymusowych szczepień ochronnych przeciw błonicy (Dz. U. M. Zdr. Nr 21 z dnia 15 listopada 1954 r.) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej zarządza przeprowadzenie w roku 1958 na terenie województwa poznańskiego przymusowych szczepień ochronnych przeciw błonicy.

§ 1.

A. Pierwotnym szczepieniem które składa się z 3 kolejnych wstrzyknięć szczepionki objęte będą:
a) wszystkie dzieci w wieku od 4 miesięcy do 7 lat, to jest urodzone w latach od 1951 do 1958 włącznie, które dotychczas nie były szczepione.
b) dzieci wyżej wymienionych roczników które były szczepione niekompletnie i nie będą mogły wykazać się świadectwem o szczpieniu.

B. Powtórnym jednorazowym szczepieniom objęte będą wszystkie dzieci, które w roku 1958 kończą 4 lata tj. urodzone w 1954 r., wzgl. 7 lat tj. urodzone w 1951 r. i które

posiadają zaświadczenie poddania się szczepieniu w latach ubiegłych.

Dzieci będą wzywane do szczepienia imiennie. Odnotowanie na wezwaniu służyć będzie jednocześnie za dowód szczepienia.

§ 2.

Szczepienia ochronne przeprowadzane będą cały rok.

§ 3.

W stosunku do winnych niedopełnienia obowiązku poddania się szczepieniu będą stosowane sankcje wynikające z art. 17 dekretu o Państwowej Inspekcji Sanitarnej z dnia 14. 8. 1954 r. (Dz. U .Nr 37 poz. 160) o stosowaniu środków przymusowych przez państwowych inspektorów sanitarnych oraz z art. 22 Ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz. U. Nr 27 poz. 198) i z art. 8 Ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66 poz. 454).

§ 4.

Wykonanie powyższego zarządzenia porucza się Prez. Pow. Rad Narodowych i Miejskich Rad Narodowych miast stanowiących powiaty.

(—) T. Kwaśniewski
Zastępca Przewodn. Prezydium

PUBLIKACJE

4

OGŁOSZENIE

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstwa na własność Państwa (Dz. U. Nr 16 poz. 62) oraz Zarządzenia Nr 169 Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 8 października 1957 r. ogłasza się, iż w dniu 18 lutego 1958 r. o godzinie 10-tej w biurze Jarocińskich Zakładów Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych w Jarocinie Rynek 24, zostanie sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy przedsiębiorstwa, przejętego na własność Państwa,

„Cegielnia Bronisław Sadowski
Nowa Wieś, pow. Jarocin".

Wzywa się właścicieli powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Kierownik
(—) mgr L. Baraniak

5

OGŁOSZENIE

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 roku w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstwa na własność Państwa (Dz. U. Nr 16 poz. 62) oraz Zarządzenia Nr 185 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 22 października 1957 r. ogłasza się, iż w dniu 18 lutego 1958 r. o godzinie 10-tej w biurze Krotoszyńskich Zakładów Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych w Krotoszynie, ul. Armii Czerwonej 60 zostanie sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy przedsiębiorstwa, przejętego na własność Państwa,

Cegielnia Parowa „Zduny" — Zduny
pow. Krotoszyn.

Wzywa się właścicieli powyższego przedsiębiorstwa oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższym przedsiębiorstwie do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Kierownik
(mgr L. Baraniak)

Adres Redakcji: Poznań, Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, Aleja Stalingradzka 18, pokój 52
Adres Administracji: Poznań, Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, Plac Kolegiacki 17, pokój 12. — Konto: Narodowy Bank Polski Poznań, V. Oddział Miejski 1231-95-1-1 Dziennik Urzędowy Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Prenumerata roczna 18.— zł, półroczna 10.— zł.
Prenumeratę należy uiszczać z góry bez wezwania ze strony Administracji, gdyż rachunków nie wysyła się
Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedynczych numerów należy wnieść do Administracji najpóźniej 3 dnia po otrzymaniu następnego z kolei dziennika.
Cena niniejszego egz. 2,70 zł.

ODBIORCA:

Tłoczono w Pozn. Zakł. Graf. 2 — 140 — 30. 1 — 3. 2. 58 — R 8 — druk. kl. VII A1/60